

05 ΙΑΝ. 1999

«Είμαστε παιδιά του ονείρου»

*Οι φροντισμένες
πρωτοποριακές
παραστάσεις της
θεσσαλονικιώτικης
Πειραματικής
Σκηνής της Τέχνης*

Να βρίσκεσαι για τρεις μέρες στη χειμωνιάτικη θαλπωρή της Θεσσαλονίκης και να κατεβαίνεις για άλλη μια φορά τα σκαλάκια του θεάτρου «Αμαλία», εκεί όπου στεγάζεται το υλικό των ονείρων της Πειραματικής Σκηνής της Τέχνης.

Χαίρεσαι να βλέπεις το αρμονικό δέσιμο και το φιλικό κλίμα αυτής της ομάδας (που διευθύνει ο Νικηφόρος Παπανδρέου) και κυρίως τις φροντισμένες παραστάσεις της, διαποτισμένες με ουμανιστικό άρωμα, ευαισθησία και χιούμορ (φέτος κλείνει 20 χρόνια δημιουργικής παρουσίας).

Εχοντας το ξεχωριστό προβάδισμα έναντι του αθηναϊκού κέντρου ν' ανακαλύπτει άπαιχτους στην Ελλάδα σημαντικούς ξένους σύγχρονους συγγραφείς (Ρεζά, Κίτλι, Γουερτενμπέικερ, Μέρφι), η Πειραματική Σκηνή δίνει ένα ακόμη δείγμα άγνωστης γραφής με το έργο του Ούγγρου Τζορτζ Ταμπόρι «**Το κουράγιο της μητέρας μου**» σε μετάφραση-σκηνοθεσία Νίκου Παπανδρέου.

Εργο αυτοβιογραφικό, που περιγράφει την εκ θαύματος διάσωση της μητέρας του από το γερμανικό στρατόπεδο του Αουσβιτς (η σύλληψή της, η μεταφορά της με τρένο και η επιστροφή της από την κόλαση συνέβησαν σε μια μέρα). Η ιστορία της από τον γιό της, που την ξετυλίγει σαν μια μπομπίνα ταινίας, η διακριτικά ονειρική παρουσία

Ο Χρήστος Αρνομάλλης και η Εφη Σταμούλη στο έργο του Τζορτζ Ταμπόρι «Το κουράγιο της μητέρας μου» από την Πειραματική Σκηνή της Τέχνης στη Θεσσαλονίκη

της ίδιας, που «συνομιλεί» μαζί του διορθώνοντάς τον με αγάπη για κάποια λάθη του, ζωντανεύουν σ' αυτή τη λεπταίσθητη και χαμηλών τόνων παράσταση, απ' όπου αναδύεται ένα παιχνίδι ρεαλιστικού ψέματος, μια γλυκεία αίσθηση τρυφερότητας μητέρας και γιού και βεβαίως η σημασία της μνήμης, συλλογικής και προσωπικής (τους δυο βασικούς ρόλους ερμήνευσαν λιτά η Εφη Σταμούλη και ο Χρήστος Αρνομάλλης).

«Είμαστε παιδιά του αγέρα, είμαστε παιδιά του ονείρου», τραγουδούσαν στην έναρξη και στο φινάλε του έργου του Λόρκα «**Οι φασουλήδες του Κατσιπόρα**», που παρουσιάζει η νεανική σκηνή της Πειραματικής. Εργο για μικρούς και μεγάλους, ένα ξεφάντωμα ποιητικής τρέλας και λυρικού ερωτισμού για την αγάπη

που τα πάντα νικά, δοσμένο με ευφρόσυνη σκηνοθετική φαντασία (Γλυκερία Καλαϊτζή), πολύχρωμη μουσική πανδαισία (Ηρακλής Πασχαλίδης) και λειτουργική σκηνογραφική απλότητα (Λίλα Καρακώστα). Με ολίγο παλιό και κυρίως νέο αίμα ηθοποιών της Πειραματικής, που έδιναν τον καλύτερό τους εαυτό.

Ο κύκλος των δύο αυτών έργων κλείνει στο τέλος της εβδομάδας μαζί με το έργο του Μπράιαν Φρίελ «Χορεύοντας στη Λούνσασ» (αυτό το τσεχοφικών διαστάσεων ιρλανδικό έργο, που παίχτηκε και πέρσι σε μια καλλιγραφημένη παράσταση σε σκηνοθεσία Νίκου Χουρμουζιάδη). Για τον άλλο μήνα η Πειραματική Σκηνή ετοιμάζει το έργο του Σέξπιρ «Περικλής», σε σκηνοθεσία Νίκου Χουρμουζιάδη.

Γ. ΒΙΛΛΑΝΗΣ